

38. nap: Nagycsütörtök - Ráhagyatkozni Istenre

A mai nap liturgikus eseményei és szimbólumai az Istenben való életünk alapjára, lényegére irányítják a figyelmünket. Jézust körbeveszik az apostolok, és nagy szeretetben kapják meg a küldetésük legfontosabb szavait. Ehhez a naphoz visszatérve, ezt újraízelve tudják betölteni a hivatásukat, és tudják később az Eucharishtiában Jézust adni az embereknek. De ebben a napban érzik át legmélyebben a gyengeségüket, szalmaláng lelkületüket is. Drámai magasságok és mélységek. A biztos pont Jézus közelsége, akire ők is és mi is ráhagyatkozhatunk ma és minden nap.

Ma az óbudavári schönstatti kápolna felszentelésének és Szent II. János Pál pápa mennyei születésnapjának 20 éves jubileumát ünnepeljük. Az “Inscriptio cordis in cor” és a “Totus tuus” - az “egymásba írt szívek” és az “egészen a tied” ünnepnapja.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

Használj minket akaratod szerint!

*Munkára foghatsz minket, kereszt, szenvedés, baj érhet,
legyen részünk kudarc vagy siker: mi szeretetedet akarjuk hirdetni.
Csak az történjen mindig velünk, amit kezdettől elgondoltál nekünk.*

Egy vágyunk van csupán: vezess minket szeretetterved szerint.

*A személyes eszményünk lebegjen mindig előttünk, ez formálja egész életünk,
hiszen szereteted teremtett minket, megfeszítjük ezért minden erőnket.*

[Vagy imádkozzunk közös imánkat!]

Az Úrtól kaptam, amit átadtam nektek.

Olvasmány a Korintusiaknak írt első levélből (1Kor 11, 23-26)

Mert az Úrtól kaptam, amit átadtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárulták, fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: „Ez az én testem, amely értetek adatik. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!” A vacsora után ugyanígy fogta a kelyhet is, és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség [Jer 31,31] az én véremben. Tegyétek ezt, ahányszor csak isszátok, az én emlékezetemre!” Mert amikor ezt a kenyeret eszitek, és ezt a kelyhet isszátok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.

Elmélkedés

Az ember a saját jövőjébe tekint, és szorong. Nem tudjuk, hogy nem veszítjük-e el a munkahelyünket, nem tudjuk, hogy kitart-e az egészségünk, nem tudjuk, hogy kívánságaink és vágyaink teljesülnek-e, és nagyon szeretnénk, hogy néhány dolog megváltozzon körülöttünk. A

jövőbe tekintünk, és azt kérdezzük: hogyan tovább? A legfontosabb ezért számunkra, hogy olyan istenképünk legyen, olyan Istent lássunk, aki kezében tartja a jövőnket, akinek a jövőnkkel kapcsolatban terve van, akinek jóságos kezében nyugszik a sorsunk.

Azt mondjuk Istennek: tégy velünk, amit akarsz. Az láthatja meg Istennek a saját életére vonatkozó tervét, aki így szól Istenhez: „Valósítsd meg a nagy szeretettervet, amelyben szenvedés és kereszt, öröm és béke, siker és kudarc egyaránt a helyére kerül, amelyet életünk pályájáról készítettél és örök időktől fogva eltervezteél.” Ha sikerül elengedni azt, hogy mindent mi irányítsunk, helyette elfogadjuk az Atya forgatókönyvét az életünkről, és sikerül életünket az isteni tervhez igazítani, akkor nagy nyugalom tölt el minket.

Tekintsünk Jézusra: nyilvános működése során kezdettől fogva védtelen volt. Ő kénytelen volt a farizeusokkal és az írástudókkal, népének hatalmasságaival összeütközni, ha meg akarta nyerni őket. Ő volt a Megváltó, de nem akarták elfogadni. Végül meg is ölték, amit szinte előre lehetett látni. Nyilvános működésének idején Jézus valójában teljesen kiszolgáltatott volt. Az imádságban újra meg újra magára maradt Istenével, egy-egy elhagyott helyen vagy hegyen. Jézus tudta, hogy jövője az Atya kezében nyugszik. Jézus nagycsütörtökön a Getszemáni kertben újra mindent az Atya kezébe tesz és azt mondja: “ne az én akaratom legyen, hanem a Tied.”

Ahhoz, hogy az Isten utáni vágy belsőleg valóban hatalmába keríthessen, annak van egy feltétele, amit így is kifejezhetünk: a biankó felhatalmazás. Ez a modern kifejezés az üzleti életből származik. Arra utal, hogy az ember üresen aláírhat egy csekket, és a csekk címzettje maga írhatja be az összeget. Kentenich atya ezt a képet az Istennel való életre alkalmazza, és úgy értelmezi, hogy azt mondjuk Istenünknek: „Tegyél velem, amit akarsz. Én már előre egy bátor igent mondok rá.” Biankó felhatalmazást tenni, rendelkezésre állni, előre igent mondani Isten szent akaratára. “Legyen meg a te akaratod!”

Ne feledjük, hogy a házastársunknak is biankót adtunk. Holtomiglan, holtodiglan! És nem csak aláírtuk az akkor még üres papírt, hanem mindent már előre szeretettel elfogadtunk és kértünk is, amit Isten a szentségi jelenlétében számunkra eltervezett. Nem kötöttünk ki feltételeket, nem szabtuk határt: mindent kértünk, ami ebben a szeretetben benne van. Nem az emberi tervezésben, hanem az isteni szeretet-tervben. Éppen úgy, ahogyan Jézus életében: szeretetből egészen és mindig, még akkor is ha nem értem és nem érzem...

Krisztus bennünk él, az Ő lelke tölt el minket, és Őbenne szólíthatjuk Istenünket atyának. Jézussal ezért mi is mondhatjuk: a mi időnk és a jövőnk a Te kezében van, Atyánk!

(Tilman atya nyomán)

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk! Hálát adunk az Eucharisztia alapításának napján a szentségekben felénk áradó önjajándékozásodért! Hálát adunk a Getszemáni kertben a félelem gyötrelmei között is újra kimondott, feltétel nélküli igenedért, életfelajánlásodért, amelyet értünk tettel. Hálát adunk, hogy társaid lehetünk a keresztutadon, és majd a feltámadásban is! Hála, hála, hála Neked mindenért!

Fájdalmas Anya, könnyörögj érettünk!